

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.244 van 24 oktober 2013
in de zaak A. 210.455/IX-8223**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hilde MINNEN
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Ballaarstraat 69-71, bus 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de TECHNISCHE SCHOLENGEMEENSCHAP MECHELEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Stijn Verbist en Sam Voet
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Graaf Van Hoornestraat 51
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 17 oktober 2013, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van:

“- De beslissing van de klassenraad van het 6de jaar bouw- en houtkunde van 30 augustus 2013 tot het verstrekken [aan XXXX] van een C-attest;
- De beslissing van de directeur van de inrichtende macht van 3 september 2013 dat de delibererende klassenraad niet wordt samengeroepen en dat het C-attest behouden blijft;
- De beslissing van de delibererende klassenraad van 3 oktober 2013 tot behoud van het C-attest.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 oktober 2013.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hilde Minnen, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Sam Voet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is tijdens het schooljaar 2012-2013 leerling in het tweede jaar van de derde graad bouw- en houtkunde (tso) in de school TSM-Bovenbouw te Mechelen.

Wegens gezondheidsproblemen is zij tijdens het derde semester veelvuldig afwezig en kon zij niet deelnemen aan de eindexamens. Zij kon wel de geïntegreerde proef afwerken (61%).

De delibererende klassenraad beslist op het einde van het schooljaar zijn eindoordeel over verzoekster uit te stellen en haar te onderwerpen aan vier bijkomende proeven, namelijk voor geschiedenis, aardrijkskunde, woning- en utiliteitsbouw en wiskunde. De bijkomende proef wiskunde wordt, op vraag van de ouders van verzoekster, twee keer afgelegd. Verzoekster legt deze proeven af op 28 en 29 augustus 2013. Zij behaalt de volgende resultaten:

- geschiedenis: 48/120,
- aardrijkskunde: 66/120,
- woning- en utiliteitsbouw: 31,8/60,
- wiskunde: 11,4/60 en 4,8/60 bij de 'herkansing'.

Op 30 augustus 2013 kent de delibererende klassenraad daarop aan verzoekster een oriënteringsattest C toe. De motivering van die beslissing luidt:

“Een zwaar jaartekort voor het vak wiskunde (30/100), ondanks de tweede kans die ze gekregen heeft tijdens het herexamen waarbij ze de opgave van het examen heeft kunnen inzien. De leerplandoelstellingen voor het vak wiskunde zijn niet behaald (zie bijlage).
Het tekort is over de ganse lijn.”

3.2. Na overleg, op 3 september 2013, dat niet het door verzoekster gewenste resultaat oplevert, richt zij op 6 september 2013 een bezwaar tot de beroepscommissie.

Op 9 september 2013 adviseert de beroepscommissie, daarin daags nadien gevolgd door het schoolbestuur, om de over verzoekster delibererende klassenraad opnieuw samen te roepen, vaststellende “dat een nieuwe beslissing beter dient gemotiveerd te worden ten opzichte van de argumenten aangehaald door de raadsman”.

3.3. Op 11 september 2013 beslist de delibererende klassenraad om het C-attest te handhaven.

3.4. Op 27 september 2013 dient verzoekster een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad van State.

Bij arrest nr. 225.007 van 7 oktober 2013 verwerpt de Raad deze vordering, omdat de delibererende klassenraad ondertussen – op 2 oktober 2013 – zijn beslissing van 11 september 2013 had ingetrokken.

3.5. Ook op 2 oktober 2013, maar met een afzonderlijke beslissing, handhaaft de delibererende klassenraad andermaal het C-attest.

Deze beslissing wordt aan verzoekster meegedeeld zowel per aangetekende zending van 3 oktober 2013 als per e-mail van 3 oktober 2013.

IV. Nadere omschrijving van het voorwerp van het beroep

Exceptie

4.1. Verzoekster vordert volgens het inleidend verzoekschrift de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van 3 oktober 2013 tot behoud van het oriënteringsattest C.

4.2. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat er geen enkele beslissing is genomen op 3 oktober 2013. De beslissing tot toekennen van het C-attest dateert van 2 oktober 2013, waarna deze beslissing aan verzoekster werd betekend en per e-mail meegedeeld op 3 oktober 2013. Voor zover de schorsingsvordering is gericht tegen een beslissing van 3 oktober 2013 is deze vordering volgens de verwerende partij onontvankelijk, want gericht tegen een onbestaand voorwerp.

Beoordeling

5. Op de terechtzitting doet de verwerende partij afstand van deze exceptie.

Volledigheidshalve preciseert de Raad dat inderdaad als derde bestreden beslissing te identificeren is: de beslissing van 2 oktober 2013 waarbij de bevoegde delibererende klassenraad aan XXXX een oriënteringsattest C toekent.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

A. Voorwerp

Exceptie

6. Wat betreft de beslissing van 30 augustus 2013 werpt de verwerende partij op dat deze is vervangen ingevolge het administratief beroep dat werd gevoerd door de beslissing van 2 oktober 2013. De vordering is op dit punt dan ook zonder voorwerp en niet ontvankelijk. Wat betreft de vordering tegen de beslissing van de directeur van 3 september 2013 om de klassenraad niet opnieuw samen te roepen kan eveneens worden vastgesteld dat de vordering zonder voorwerp is en dus niet ontvankelijk: deze beslissing werd hervormd door het opnieuw samenkomen van de klassenraad die een nieuwe beslissing heeft genomen.

Beoordeling

7. Verzoekster heeft tegen de klassenraadbeslissing van 30 augustus 2013 een georganiseerd administratief beroep ingesteld; enkel de eindbeslissing waarmee die beroepsprocedure wordt afgesloten is aanvechtbaar. De oorspronkelijke eindbeslissing – de klassenraadbeslissing van 11 september

2013 – is evenwel ingetrokken en ondertussen op haar beurt vervangen door een nieuwe klassenraadbeslissing, van 2 oktober 2013.

Zulks doet op het eerste gezicht besluiten dat de vordering slechts op ontvankelijke wijze kan zijn gericht tegen de klassenraadbeslissing van 2 oktober 2013.

B. Belang

Exceptie

8. De verwerende partij merkt op dat verzoekster de beslissing van de delibererende klassenraad van 11 september 2013 niet heeft afgewacht om zich reeds elders in te schrijven in het tweede jaar van de derde graad bouw- en houtkunde, dat uit geen enkel stuk blijkt dat zij zich heeft ingeschreven via een examencontract in een instituut van het hoger onderwijs of voor de examencommissie secundair onderwijs en dat zij twee keer twee weken talmt alvorens een schorsingsberoep bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Verzoekster omschrijft ook haar belang niet terwijl dit belang helemaal niet automatisch moet worden aanvaard, in het licht van de houding van verzoekster. Uit dit alles leidt de verwerende partij af dat verzoekster zonder belang is bij haar vordering.

Beoordeling

9. Er rust geen stelplicht op een verzoekende partij, wat de beschrijving van haar belang betreft.

De derde bestreden beslissing is een uitvoerbare rechtshandeling. Het mag een leerling niet kwalijk worden genomen dat zij zich ernaar gedraagt in afwachting van de uitspraak van de bevoegde rechter. De verplichting die op elke verzoekende partij rust om, binnen de grenzen van wat

redelijk is, er zelf het nodige aan te doen wat binnen haar macht ligt om het gevreesde nadeel te voorkomen of te beheersen, houdt met andere woorden niet in dat van een leerling wordt vereist dat zij als vrije leerling het toegekende attest voorlopig negeert; anders redeneren zou overigens ertoe leiden dat elke vordering tot schorsing van een examenbetwisting afgewezen moet worden.

Waar de verwerende partij het tijdsverloop aanvoert vooraleer verzoekster haar schorsingsvorderingen heeft ingesteld, zij opgemerkt dat de passende voortvarendheid waarmee een verzoekende partij al dan niet haar vordering heeft ingesteld geen aspect van het belang uitmaakt, maar betrokken moet worden in de beoordeling van de grondvoorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

De exceptie wordt verworpen.

VI. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

10. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

VII. Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting

11.1. Een eerste middel is geput uit “de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen [en] van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid van het gelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”:

“Doordat verzoekende partij in haar verzoekschrift tot intern beroep onder meer het volgende had opgeworpen [...]:

1. dat noch verzoekende partij noch haar ouders hebben kennis van enig remediëringsvoorstel dat door de school werd gedaan gedurende het schooljaar.

Dat werd opgeworpen dat de beslissing(en) dan ook onvoldoende gemotiveerd is (zijn).

2. Dat zij een ongelijke behandeling kreeg ten aanzien van haar medeleerlingen, die met enkel een mondeling eindexamen wiskunde mochten afleggen maar tevens aanzienlijk hogere punten kregen in vergelijking met het klassikale tekort dat gedurende het jaar voor dit vak werd behaald.

3. Dat de genomen beslissing en bevestiging van de beslissing tot toekenning van een C-atteest op basis van een (1) onvoldoende niet redelijk te verantwoorden is in het licht van de omstandigheden waarin verzoekende partij zich bevond.”

Die grieven acht verzoekster onvoldoende ontmoet in de klassenraadbeslissing van 2 oktober 2013, alhoewel de beroepscommissie de klassenraad nochtans had opgedragen zijn nieuwe beslissing beter te motiveren in het licht van de argumenten van verzoekster.

11.2. In de toelichting bij het *eerste middelonderdeel* merkt verzoekster op dat de klassenraad verwijst naar “verschillende remediëringsvoorstellen” die gedurende het jaar werden gedaan. Uit de rapportcommentaren blijkt volgens verzoekster geenszins dat er ook maar één remediëringsvoorstel is geformuleerd. De verwerende partij stelt voorts dat zij verzoekster verscheidene keren tijdens het schooljaar heeft doorverwezen naar de betrokken leerkracht voor het vak wiskunde maar dat hierop geenszins werd ingegaan. Verzoekster stelt vooreerst vast dat dit geenszins als ‘remediëringsvoorstel’ kan worden aangezien maar bovendien dat dit ook geenszins juist is.

11.3. Met betrekking tot het niet beantwoorden van de grief betreffende de ongelijke behandeling, aangevoerd in het *tweede middelonderdeel*, stelt verzoekster vast dat de ongelijkheid door de klassenraad wordt toegegeven “maar dat deze in het voordeel van verzoekster zou zijn”:

“Dit terwijl verzoekende partij zich *in casu* gegriefd voelt door de beslissing tot toekenning van een C-attest. Een groot gedeelte van de medestudenten van verzoekster behaalden immers gedurende het jaar verschillende tekorten voor wiskunde. Het eindexamen werd mondeling afgenomen en hierin werden er kennelijk relatief hoge cijfers gegeven teneinde het klassikaal tekort aan wiskunde te beperken. De inrichtende macht laat na hierop te antwoorden en laat eveneens na hiervoor de nodige documenten voor te leggen. Wel stelde zij tijdens de zitting van de interne beroepscommissie zelf vast dat er klassikaal en globaal 4 tekorten waren voor wiskunde die zich situeerden tussen de 42 en de 49%. Deze studenten kregen zonder uitzondering allemaal een A-attest. Ondanks de door verzoekster dienaangaande opgeworpen bezwaren, laat verwerende partij na hierop te antwoorden. Verzoekende partij is dan ook ongelijk behandeld, een argument dat niet wordt weerlegd in de beslissing van de delibererende klassenraad dd. 3 oktober 2013.”

11.4. Voor het *derde middelonderdeel* licht verzoekster toe dat de beslissing tot toekenning van het C-attest onredelijk is in het licht van de bijzonder moeilijke omstandigheden waarin zij het afgelopen schooljaar terecht is gekomen en waarvoor zij van de verwerende partij op geen enkel begrip mocht rekenen. Zo haalde zij onder meer aan dat het haar niet werd toegestaan om taken later in te leveren noch om inhaaltoetsen te maken. Ook kreeg zij van de school onvoldoende begeleiding teneinde de leerstof te kunnen bijwerken. Verzoekster ontkent dat zij ooit uitstel heeft gekregen of dat haar ooit de mogelijkheid werd verleend om toetsen in te halen. Wel was er een mogelijkheid om vragen te stellen bij achterstand in technische vakken, maar daarvoor had verzoekster geen achterstand. Meermaals drongen zowel verzoekster als haar ouders vergeefs aan bij de directeur om begeleiding te krijgen. Het valt volgens verzoekster toe aan het schoolbestuur om aan te tonen dat gedurende het schooljaar de leerling voldoende begeleid werd en dat haar in het licht van de bijzondere omstandigheden de mogelijkheid is geboden om haar leerjaar tot een goed einde te brengen. Daarin slaagt de verwerende partij niet. Verzoekster had geenszins zien aankomen dat zij een C-attest zou kunnen behalen. De verwerende partij had verzoekster daarvoor

moeten waarschuwen en ook dat is niet gebeurd. De beslissing tot toekenning van een C-attest op basis van één tekort voor wiskunde, is dan ook onredelijk in het licht van de bijzondere omstandigheden en het gebrek aan begeleiding gedurende het schooljaar. De delibererende klassenraad heeft dit argument onvoldoende weerlegd zodat de beslissing onvolledig gemotiveerd is.

Beoordeling

12. In de twaalf bladzijden tellende motivering, overweegt de delibererende klassenraad onder meer het volgende:

“In juni 2013 heeft de delibererende klassenraad beslist dat XXXX vier bijkomende proeven zou moeten afleggen, met name voor Geschiedenis, Aardrijkskunde, Woning- en utiliteitsbouw en Wiskunde. De resultaten die XXXX voor deze vakken tijdens het eerste en tweede trimester heeft behaald, waren zwak, reden waarom er voor die vakken een bijkomende proef werd toegestaan. De klassenraad heeft, gelet op de bijzondere omstandigheden, in juni 2013 beslist dat XXXX bijkomende proeven (dit zijn geen herexamens) zou moeten afleggen voor enkele vakken waarvoor zij in juni 2013 geen examen heeft afgelegd. De klassenraad heeft in juni 2013 ook niet beslist om aan XXXX een C-attest toe te kennen. [...]

De delibererende klassenraad meent dat de resultaten behaald op de bijkomende proef zwak tot slecht te noemen zijn.

Voor twee van de vier bijkomende proeven slaagt XXXX niet. Zij behaalt een onvoldoende voor Geschiedenis (40%) en een onvoldoende voor Wiskunde. De klassenraad neemt ook akte van het feit dat XXXX bij de eerste herkansing voor Wiskunde slechts 19% behaalt en bij de tweede herkansing, een dag later, waarbij ze precies hetzelfde examen aflegde, nog minder behaalde, met name 8%.

De klassenraad neemt er akte van dat XXXX inderdaad voor twee van de vier bijkomende proeven wel slaagt, maar dat deze slaagcijfers eerder zwak te noemen zijn. Voor Aardrijkskunde behaalt zij 55%. Voor Woning- en utiliteitsbouw behaalt ze slechts 53%. Dit is wat de klassenraad, voor de twee vakken, noemt ‘met de hakken over de sloot’.

Deze vier resultaten samen op zich kunnen de delibererende klassenraad in het geheel niet overtuigen om XXXX als geslaagd te beschouwen en aan haar een oriënteringsattest A toe te kennen.”

Vervolgens bespreekt de klassenraad de door verzoekster behaalde resultaten in het eerste en het tweede semester en het resultaat voor de geïntegreerde proef. Er wordt ook stilgestaan bij de gezondheidsproblemen van

verzoekster en de mate waarin en de wijze waarop daarmee rekening is gehouden. De klassenraad merkt ook op dat de gunstige evolutie tijdens het tweede trimester voor de vakken aardrijkskunde en geschiedenis negatief is omgebogen in het licht van de examens in augustus 2013. Voor aardrijkskunde wordt voor het tweede trimester een totaal van 67% behaald en voor het derde trimester nog 58,87%. Voor geschiedenis wordt voor het tweede trimester een totaal van 67% behaald, en voor het derde trimester 46,25%. De klassenraad stelt ook de negatieve evolutie vast bij een reeks andere vakken, de constante prestatie voor enkele vakken en de betere prestatie voor twee vakken:

“De algemene tendens is echter dat ondanks enkele constante en betere resultaten voor verschillende vakken er een ondermaatse prestatie is die naargelang het jaar gevorderd is nog verslechteren, ondanks de specifieke maatregelen waarvan XXXX heeft kunnen genieten. Het serieuze tekort van wiskunde is hierbij de uitschieter.

De klassenraad meent dat omdat gelet op de emotionele problemen van XXXX reeds zoveel begrip werd getoond en uitstel en faciliteiten werden verleend tijdens het voorbereidingsproces (in de brede zin van het woord) dat de emotionele problemen (die de klassenraad geenszins wil minimaliseren) de interpretatie van de uiteindelijk behaalde resultaten niet meer kunnen nuanceren.

Ook al wordt voor deze twee vakken een jaartotaal behaald van 56,7% (Aardrijkskunde) en 50,2% (Geschiedenis), kan de klassenraad niet anders dan akte nemen van de negatieve evolutie aangaande deze twee vakken en deze negatieve evolutie mee betrekken bij haar eindoordeel over het afleveren van een oriënteringsattest.”

Daarna gaat de klassenraad in op het vak wiskunde. Hij merkt op dat het vak “in de ogen van de klassenraad in de technische en theoretische richting die XXXX volgt, een zeer belangrijk vak [is]”, dat het synthesetekort op wiskunde 35,5% bedraagt, dat verzoekster “het ganse jaar nooit nog maar de helft gehaald [heeft] op de scores voor dagelijks werk noch op de examens”, dat het vak “een zeer belangrijke plaats in de specifieke opleiding 6BH [heeft]”, dat “[van] een positieve evolutie inzake Wiskunde (37,6% naar 31% naar 37,8%) [...] helemaal geen sprake [is]”.

De klassenraad overweegt dat verzoekster “zo vaak uitstel werd verleend en herkansingen werden gegeven, dat de resultaten van onder meer de

bijkomende proeven niet milder meer moeten worden geïnterpreteerd”. Hij merkt in het bijzonder op:

“Het klopt dat XXXX ongelijk werd behandeld, vergeleken met andere leerlingen. Evenwel was deze ongelijke behandeling precies voordelig voor XXXX. Als de school XXXX gelijk zou hebben behandeld aan de andere leerlingen, had zij niet alle uitstellen en herkansingen genoten. Dat XXXX bij het tweede herkansingsexamen wiskunde op 29 augustus onvoldoende tijd zou gekregen hebben, is volstrekt uit [de] lucht gegrepen. Ten eerste was de school helemaal niet verplicht om in te gaan op het verzoek om de herkansing een tweede maal te mogen afleggen, ten tweede kreeg XXXX op 29 augustus 2013 een identiek hetzelfde examen, ten derde was het lokaal waarin ze het examen aflegde heel rustig en ten vierde is de klassenraad zo goed geweest om het hoogste cijfer van de twee herkansingsexamens te laten meetellen en niet het laagste cijfer, wat de klassenraad evengoed had kunnen doen. Daar komt ook bij dat andere leerlingen veel meer examens moesten afleggen op een veel kortere tijd dan XXXX heeft moeten doen bij de bijkomende proeven. XXXX werd inderdaad ongelijk behandeld, maar alleen in haar voordeel.”

Ten slotte geeft de klassenraad een overzicht van rapportcommentaren en van de aangeboden begeleiding en remediëring.

Hij besluit:

“Gelet op bovenstaande motivering;
Gelet op de vele uitstellen en faciliteiten die de school aan XXXX heeft gegeven in het licht van haar emotionele problemen;
Gelet op de suggesties en voorstellen die inzake wiskunde reeds waren gedaan tijdens het eerste en het tweede trimester en gelet op het feit dat XXXX hierop veelal niet is ingegaan en gelet op het feit dat de klassenraad hierin een gebrek aan motivatie en aan juiste ingesteldheid ziet;
Gelet op de negatieve evolutie in de vakken Geschiedenis en Aardrijkskunde;
Gelet op zwakke tot zeer slechte resultaten voor de vier bijkomende proeven;
Gelet op het feit dat de voldoende voor de geïntegreerde proef niet van aard is om bovenstaande negatieve elementen voldoende te compenseren
Beslist de delibererende klassenraad om aan XXXX een oriënteringsattest C af te leveren,
Bij de beslissing tot toekenning van een oriënteringsattest heeft de school ook een maatschappelijke verantwoordelijkheid. Indien de klassenraad, zoals nu, in eer en geweten en unaniem overtuigd is van het feit dat een leerling niet geslaagd is, ondermeer om redenen van resultaten en redenen van motivatie en attitude, kan de klassenraad geen A-attest afleveren. De

klassenraad neemt hierbij mee in overweging dat XXXX [...] tot en met het vijfde jaar geslaagd was, maar slagen tot en met het vijfde jaar impliceert niet dat men automatisch slaagt in het zesde jaar. Ook in het zesde jaar moet een leerling, in de ogen van de klassenraad, nog blijk geven van voldoende resultaten, motivatie en inzet. XXXX heeft hiervan tijdens dit jaar in de ogen van de Klassenraad geen blijk gegeven.

Met de emotionele omstandigheden werd in de ogen van de klassenraad voldoende rekening gehouden. Van ongelijke behandeling is inderdaad sprake, doch alleen in het voordeel van XXXX zelf.”

13. Op het eerste gezicht moet uit deze motivering van de delibererende klassenraad worden afgeleid dat aan verzoekster een C-attest is toegekend wegens de tegenvallende resultaten voor de bijkomende proeven en in het bijzonder het lage cijfer voor wiskunde, cijfers die niet gepardonneerd kunnen worden door het resultaat van de geïntegreerde proef en mede gelet op een “negatieve evolutie” in de resultaten voor bepaalde vakken.

Voor zover de klassenraad in zijn beslissing van 2 oktober 2013 ook refereert aan remediërvorstellen tijdens het schooljaar en hiertoe citeert uit rapportcommentaren, lijkt dit geen determinerend motief te zijn. Kritiek op niet-determinerende of overtollige motieven, kan niet leiden tot een vernietiging, en bij uitbreiding dus niet tot de schorsing. Ook de grief dat in de loop van de administratieve beroepsprocedure op die kritiek geen antwoord zou zijn gevolgd, is bijgevolg in de huidige procedure *prima facie* niet dienstig.

Het eerste middelonderdeel is niet ernstig.

14. Dat in juni – en dan nog wegens het mondeling karakter van het examen – “kennelijk relatief hoge cijfers” werden gegeven is een door verzoekster in het verzoekschrift niet nader geconcretiseerde bewering en spoort ook niet dadelijk met de andere bewering, dat er nog vier andere leerlingen jaartekorten hadden. Ook verliest verzoekster uit het oog dat zij een bijkomende proef heeft moeten afleggen. De delibererende klassenraad beslist, in functie van de aard van de in juni ontbrekende informatie, over de inhoud van die proef en over de meest

geschikte examenvorm. Het enkele feit dat verzoekster de proef schriftelijk heeft afgelegd en niet mondeling, toont op het eerste gezicht geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel. Overigens heeft verzoekster de bijkomende proef tweemaal mogen afleggen – de tweede maal zelfs met dezelfde vragen – zonder dat zij beweert dat de leerlingen in juni op een vergelijkbare wijze eveneens twee examenkansen kregen. In de huidige stand van de procedure – en nog daargelaten de vraag of de grief wel in alle duidelijkheid is geformuleerd tijdens het administratief beroep opdat ze ontvankelijk thans mag worden hernomen – wordt de vergelijkbaarheid van de situaties dan ook niet aangetoond.

De vergelijking met leerlingen die een tekort lieten optekenen “tussen de 42 en de 49%” lijkt eveneens te falen: verzoekster behoort niet tot die categorie aangezien zij een tekort van ongeveer 35% heeft behaald.

Het tweede middelonderdeel is niet ernstig.

15. De Raad van State aanvaardt dat van een school verwacht mag worden – daargelaten of dit rechtens afdwingbaar is op grond van de overeenkomst tussen de school en de leerling, dan toch minstens een morele verantwoordelijkheid vormt op grond van haar pedagogische opdrachten – dat zij haar leerlingen begeleiding aanbiedt tijdens het jaar en hen tijdig waarschuwt als het dreigt mis te lopen. De Raad valt verzoekster echter niet bij in haar stelling dat, wanneer het met die onderwijstaak verkeerd zou lopen, de beslissing over het al dan niet slagen van de leerling *ipso facto* door een onwettigheid is aangetast.

Zoals de Raad van State daaromtrent al in tal van arresten heeft overwogen is het immers, in beginsel, één zaak of een leerling bewezen heeft de van hem verlangde kennis en kunde te bezitten, een andere, als zij die kennis en kunde niet blijkt te bezitten, wie daarvoor de schuld draagt. Deze laatste kan diegene zijn die haar op de examens heeft voorbereid door bij die voorbereiding in gebreke te blijven. Zelfs indien een leerling de school terecht zou verwijten niet tijdig over problemen te hebben gecommuniceerd en geïnformeerd, niet in de

passende begeleidingsmaatregelen te hebben voorzien of ze niet te hebben toegepast of aangepast, dan kan dat hoogstens betekenen dat de school schuld of mede schuld draagt aan het minder gunstige eindresultaat van die leerling, maar kan zulks dit eindresultaat niet meer zo beïnvloeden dat het gunstiger wordt. De Raad van State ziet met andere woorden niet dadelijk hoe een eventuele tekortkoming in de begeleiding tijdens het schooljaar ertoe moet leiden het uiteindelijke resultaat als beter te evalueren dan wat er is geleverd, laat staan dat van de weeromstuit aan de leerling, ook al heeft zij het schooljaar niet met vrucht beëindigd, ter genoegdoening maar een diploma verleend moet worden.

Verzoekster komt er niet toe, met de nodige precisie, aan te tonen waarom voor haar uitzonderlijk van voormeld beginsel moet worden afgeweken, inzonderheid omdat de school tekort geschoten zou zijn in welbepaalde vooraf gemaakte afspraken, waarbij dat falen daarenboven in een rechtstreeks oorzakelijk verband gebracht moet kunnen worden met de wettigheid van de bestreden beslissing.

De Raad is in de huidige stand van de procedure van oordeel dat de voormelde gedachtegang geen uitzondering lijdt wanneer het falen mede zijn oorzaak vindt in langdurige gewettigde afwezigheden wegens gezondheidsproblemen. Ook die omstandigheid ontslaat een klassenraad immers niet van zijn opdracht om op grond van de concrete elementen van het leerlingendossier na te gaan of de leerling het schooljaar met vrucht heeft beëindigd.

Daargelaten dus of het betoog van verzoekster in feite juist is, faalt het in rechte. Hieruit volgt ook, dat verzoekster er geen belang bij heeft te horen vaststellen of de delibererende klassenraad al dan niet correct heeft geantwoord op dit concrete bezwaar. Ook het derde middelonderdeel mist bijgevolg de vereiste ernst.

16. Het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting

17. In een tweede middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de formele-motiveringswet van 29 juli 1991 en ook van het redelijkheidsbeginsel:

“Doordat de inrichtende macht in de beslissing van de delibererende klassenraad dd. 3 oktober 2013 [...] stelt dat verzoekster voor enkele vakken, waaronder de geïntegreerde proef, conceptueel ontwerpen en vormgeving en geschiedenis een voldoende haalde hetgeen slechts mogelijk is geweest door het veelvuldig uitstel dat haar voor deze vakken zou zijn verleend.

Doordat de inrichtende macht tevens verwijst naar een negatieve evolutie die verzoekster zelfs al in het tweede semester zou hebben gemaakt.

Terwijl verzoekster nooit enig uitstel heeft gekregen voor de betrokken vakken.

Terwijl deze argumentatie uiteraard irrelevant is nu verzoekster wel degelijk voor deze vakken geslaagd was en het behalen van een gunstig eindresultaat onmogelijk kan worden meegenomen in de beslissing om een C-atteest toe te kennen of te bevestigen.

Terwijl verzoekster een positieve evolutie maakte van het eerste naar het tweede semester en, in het licht van de omstandigheden, ook in het derde semester een goed resultaat behaalde.

Zodat de motivering van de beslissing van de delibererende klassenraad [van] 3 oktober 2013[...] kennelijk onredelijk is.”

Verzoekster betoogt nog dat haar rapport geenszins blijk geeft van een “negatieve evolutie” van haar cijfers. Tijdens het derde trimester behaalde zij zelfs voor veel vakken betere resultaten. Haar geïntegreerde proef was niet te laat ingediend en zij behaalde het tweede beste resultaat van de klas hiervoor. De argumentatie dat verzoekster beter thuis gebleven was om de eindexamens voor te bereiden, noemt zij “bijzonder pijnlijk”. Zij heeft er alles aan gedaan om de lessen te blijven bijwonen, om niet vervreemd te raken van de schoolcontext en haar inzet en betrokkenheid te tonen. De klassenraad spreekt dan ook ten onrechte over een “manifest gebrek aan inzet en juiste attitude”. Tot slot merkt verzoekster nog op dat zij gedurende vijf schooljaren nooit enig studieprobleem heeft gekend en dat de problemen die zich thans voordoen uitsluitend verband houden met de moeilijke

periode die zij doormaakte, die zelfs nog werd verergerd door de school door een gebrek aan inlevingsvermogen. Zij noemt de beslissing dan ook “kennelijk onredelijk in het licht van de door haar behaalde globale resultaten en de problemen die zij heeft gekend”.

Beoordeling

18.1. Volgens verzoekster heeft zij voor de geïntegreerde proef en sommige vakken geen faciliteiten gekregen. Volgens de verwerende partij zijn de resultaten voor die proef en die vakken gunstig, mede omdat verzoekster wegens haar gezondheidsproblemen uitstel kreeg.

18.2. Het belang om die onenigheid weg te werken, ontsnapt de Raad van State.

Zoals verzoekster het zelf stelt, betreft de discussie hoe dan ook resultaten waarvan geen der partijen betwist dat ze gunstig waren. Verzoekster merkt terecht op dat een C-attest moeilijk gesteund kan worden op vakken waarvoor zij geslaagd is. Zij leest de beslissing echter verkeerd, indien zij meent dat de klassenraad zo heeft geoordeeld. Hiervóór is reeds *sub* 13 vastgesteld wat de doorslaggevende redenen lijken te zijn om het C-attest toe te kennen. De slaagcijfers vormen daartoe geen argument, ook niet vanuit een invalshoek dat verzoekster voor die vakken zonder het beweerde uitstel “niet geslaagd had moeten zijn”.

18.3. In die mate kan het middel dus niet worden aangenomen.

19.1. Verzoekster betwist vervolgens de “negatieve evolutie” van haar cijfers.

19.2. Verzoekster leest de bestreden klassenraadbeslissing ook op dat vlak verkeerd, zo lijkt. Immers, in die beslissing wordt slechts voor enkele vakken

gesproken van een negatieve evolutie. De klassenraad heeft ook oog voor het cijfer behaald voor de geïntegreerde proef, voor de “constante prestaties” van verzoekster en voor de vooruitgang bij twee vakken. Die gegevens wegen echter, volgens de klassenraad, niet op tegen de minder gunstige cijfers. Aldus heeft de klassenraad de behaalde resultaten – de goede met de slechte – in zijn beoordeling betrokken en aan elkaar gerelateerd, om finaal te besluiten dat de gunstige cijfers niet opwegen tegen de tekorten. Het valt dan aan de leerling toe om aan te geven welke positieve resultaten onterecht te weinig gewicht hebben gekregen en waarom dit de balans in haar voordeel had moeten laten uitslaan. Verzoeker komt daar in dit middel niet aan toe en zij toont niet de onwettigheid aan van die beoordeling door de klassenraad. Zij betwist in haar middel alleen een algemene negatieve evolutie van haar resultaten, maar spitst dit dan weer niet toe op de vakken die door de klassenraad in de bestreden beslissing met naam worden genoemd, noch op de voormelde afweging.

19.3. In die mate kan het middel evenmin worden aangenomen.

20. Dat verzoekster maar beter thuis was gebleven en zich had voorbereid op de eindexamens, lijkt een niet-determinerend motief te zijn, zodat de kritiek daarop niet dienstig aangevoerd kan worden.

In die mate kan het middel dus niet worden aangenomen.

21.1. Verzoekster merkt tot slot op dat zij gedurende vijf schooljaren nooit enig studieprobleem heeft gekend en dat alleen een gebrek aan inlevingsvermogen van de school aan de basis ligt van haar falen.

21.2. In dat verband dient, op het eerste gezicht, opgemerkt dat de positieve resultaten van voorbije schooljaren niet het bewijs leveren dat die leerling ook het lopende studiejaar moet slagen. Studieresultaten in het verleden bieden geen garantie voor de toekomst.

In de veronderstelling echter dat verzoekster terecht aanvoert voordien steeds goede resultaten te hebben behaald in het secundair onderwijs, kan dit voor de klassenraad wel een knipperlicht zijn waarmee hij rekening houdt om eventueel te besluiten dat de concrete resultaten die thans van de leerling voorliggen geen betrouwbaar of geloofwaardig beeld geven van het kennen en kunnen van de bedoelde leerling en dat er, bijgevolg, reden is om zijn beslissing over het al dan niet slagen van de leerling uit te stellen om door middel van bijkomende proeven aanvullende informatie in te winnen.

Dat is evenwel precies wat de delibererende klassenraad in de voorliggende zaak heeft gedaan. Er was, met andere woorden en op het eerste gezicht, voor de delibererende klassenraad geen reden om – daarnaast – ook nog de vroegere resultaten van verzoekster in overweging te nemen.

21.3. In die mate is het middel evenmin ernstig.

22. Het tweede middel is niet ernstig.

C. Coda

23. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 24 oktober 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren